

תת"ע 583/03/20 - מדינת ישראל נגד נריה יואב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 583-03-20 מדינת ישראל נ' נריה יואב
בפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נריה יואב

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ביום 18.11.19 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו, ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה (להלן: "**התקנות**") לפיו: "נהגת ברכב הנ"ל ובהתקרבת למעבר חציה לא נתת זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ושניכר כי בכוונתו לחצות את הכביש."

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

הראיות נשמעו ביום 7.3.21. מטעם המאשימה העידה עת/1 רס"ר הדר צהייה, השוטרת אשר ערכה את הדו"ח - (ת/1) וכן הוגש שרטוט מקום הארוע (ת/2).

עת/1 העידה כי נסיבות המקרה ככתוב בת/1 הן: בעת אכיפה סטטית בבן גוריון הבחנתי ברכב הנ"ל אשר נסע על ז'בוטינסקי ממזרח למערב בנתיב הימני מתוך 2 ופנה ימינה לרח' בן גוריון לצפון, תוך שאינו נותן זכות קדימה להולכת רגל שעמדה על המדרכה.

עצרתי את הרכב הנ"ל, תוך קשר עין רצוף והבחנתי כי הולכת הרגל חצתה מיד לאחר שנסע ובנוסף לכך, הבחנתי כי הולכת הרגל הייתה עם שפת גופה לכיוון מערב אך ראשה הופנה לכיוון התנועה. מזג האוויר נאה ראות ברורה לאור יום, הוסברה מהות העבירה. (ע"מ 5 לפרו' ש' 6-10). תגובת הנהג הראשונית "אני ראיתי אותה, היא עוד הייתה על המדרכה".

הנאשם העיד בחקירה ראשית: "אני באותו יום נסעתי ברח' ז'בוטינסקי פניתי ימינה לרח' בן גוריון, נתתי להולך רגל עם אופניים לעבור את מעבר החציה, לפי התקנות, עצרתי עצירה מוחלטת ולאחר מכן הסתכלתי ימינה ושמאלה, הסתכלתי שאין הולך רגל, התחלתי בנסיעה, איך שהתחלתי בנסיעה השוטרת עצרה אותי, אמרה לי להמתין, המתנתי כחצי שעה

עמוד 1

ולאחר מכן אמרה לי שלא נתתי להולכת רגל לחצות במעבר החצייה, לכן היא נתנה לי דוח של 250 ₪ ובגלל שהתנהגתי יפה בלי לצעוק, היא נותנת לי בלי נקודות. זה הסיפור והמקרה. " (ע"מ 7 לפרו' 7.3.21 ש' 26-21).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הוראת תקנה 67 (א1) לתקנות קובעת: "נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."

בהתאם לאמור בהודעת תשלום הקנס שנמסרה לנאשם וכן בהתאם לעדותה של עדת המאשימה וכן

כעולה מהשרטוט ת/2, הבחינה עת/1 בנאשם עת עמדה ברחוב בן גוריון כאשר רכב הנאשם פנה ימינה, עם זאת בחקירתה הנגדית לא ידעה העדה לומר באיזה מרחק עמדה ממעבר החצייה וכשנשאלה באשר לכך כי הנאשם נתן זכות קדימה לרוכב האופניים שהלך רגלית השיבה:

" ת. דבר ראשון אתה לא אמור לתת זכות קדימה לרוכב אופניים, המדרכה שם לא כזאת רחבה, היא לא יכלה להיות כזאת רחוקה. מה שאני רשמתי זה מה שאני זוכרת, מה שאני רשמתי שהיא היתה עם שפת גופה לכיוון מערב לכיוון מעבר החצייה. ברגע שאני מבקשת מנהג רישיון, אני שואלת אם הוא יודע למה עצרתי אותו, הוא אומר כן או לא ואז אני מסבירה מה העבירה ואז כשהוא מגיב אני רושמת את התגובה הראשונית. " (ע"מ 6 לפרו' 7.3.21 ש' 17-13).

זאת ועוד שנשאלה: "ש. את לא עמדת צמוד לניידת, את חסמת לי את הנתיב תנועה. לא עמדת צמוד לניידת ומעבר החצייה, מיד עצרת אותי. לא עצרתי בנסיבות שהולכת הרגל שעברה. אם אני עברתי את מעבר החצייה, אחרי שנתתי זכות קדימה להולך רגל עם אופניים לעבור, מותר לי לנסוע, ראיתי שאין על המדרכה מישהו שרוצה לעבור את הכביש. נסעתי ומיד עצרת אותי.

ת.אני רשמתי בדוח שהיא היתה על שפת המדרכה, אין לי סיבה, אלא אם כן היא מראה כוונה, אין לי סיבה לעצור אותך ולהגיד לך שביצעת עבירה, אלא אם כן היתה לה כוונה לחצות, והיא באמת חצתה. אני תמיד שמה לב לראות אם הולכת הרגל באמת עברה את המעבר. באותו מקרה ציינתי שהבחנתי שהיא חצתה."

אם כן עדותה של עדת המאשימה חסרה ככל שהדבר נוגע למרחק ממנו הבחינה בהולכת הרגל שכן

כאמור לא ידעה להשיב האם ראתה הולך רגל שעבר לפני שכתבה את הדו"ח ביחס להולכת הרגל שבגינה קיבל את הנאשם את הדו"ח, שכן לטענתה הולכת הרגל הייתה "עם שפת גופה לכיוון מערב לכיוון מעבר החצייה" ועל כן לא ניתן לאמוד או להעריך האם היתה העדה יכולה להבחין אם בכוונתה של הולכת הרגל לחצות עוד בטרם הספיק רכבו של הנאשם להגיע אל מעבר החצייה. מנגד, הנאשם העיד כי הולכת הרגל נראתה ממרחק של 2 מטר והיא הייתה רק בהליכה (ע"מ 9 לפרו' ש' 17) ולדבריו היה להולכת הרגל "מרחק רב" להגיע על מעבר החצייה וכן "הייתה הולכת רגל שלא ניכר בכוונתה".

הנאשם חזר על גרסתו בתגובה הראשונית שהוא ראה את הולכת הרגל, אך היא עוד הייתה על המדרכה וכלל לא החלה בחציית מעבר החצייה. לא מצאתי כי יש להעדיף את עדותה של עמדת המאשימה על פני עדותו של הנאשם שכן עדותו היתה רצופה וסבירה על פניה ולא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"א ניסן תשפ"א, 24 מרץ 2021, במעמד הצדדים